

børnene kan sidde på, hvis de er under 135 cm. Her var vi i Folketinget enige om, at vi skulle gennemføre den regel. Det var altså en EU-forpligtelse, et direktiv, der skulle gennemføres.

Det, vi så opdager efterfølgende, er jo, at man skal kunne håndhæve EU-reglen. Det er vi forpligtet til af EU, og derfor giver vi her hjemmel til, at politiet i de tilfælde, hvor det er åbenlyst, at reglerne brydes, har en mulighed for at bede børnene om at stige ud af bilen, og så kan man kontrollere, om de regler, som EU har udstukket, nu også overholdes.

Jeg vil meget gerne sige i forbindelse med spørgsmålet fra hr. Frode Sørensen, at den her regel ikke er ment som en regel, der skal håndhæves for enhver pris, og vi har i lovforslaget forsøgt at gøre meget ud af at forklare, at der skal være en proportionalitetsafvejning, når man står ved en bil og kigger ind på et barn. Vi har måttet indføre den her hjemmel, for at forældre ikke bare kan sige, at politiet ikke må måle deres barn, selv om det er tydeligt, at barnet kun er 1 m højt, og barnet skal være over 135 cm, for at der ikke skal benyttes sikkerhedsudstyr. Men der har ikke været hjemmel for politiet til at kunne sige: Må vi ikke lige få lov at måle barnet?

Når det så er sagt, synes jeg, det er meget vigtigt at få sagt, at politiet skal bruge denne regel med en vis konduite, altså, man skal under ingen omstændigheder trække sovende eller grædende børn ud af bilen. Men jeg tror, at det, at man har hjemmelen, vil betyde, at forældrene ikke spekulerer i at kunne sige nej, og så er der altså en mulighed for at sikre, at børn er ordentligt fastspændt.

Jeg vil sige til hr. Kim Christiansen, hvis humoristiske sans jeg for øvrigt sætter meget stor pris på, at lige præcis det her forslag ikke er et spøg og skæmt-forslag. Man kan selvfølgelig godt komme med målebåndene og badevægten og gøre det sjovt, men vi bliver bare nødt til at give politiet hjemmelen. Ellers har vi lavet en regel, der ikke kan håndhæves, og reglen er altså til for at sikre, at børn ikke bliver slået ihjel i trafikken.

Så selv om jeg sætter pris på den humoristiske sans, må jeg sige, at det her element er et helt centralt og væsentligt element at fastholde i lovforslaget. Ellers har Folketinget lavet en regel til gavn for færdselssikkerheden, som politiet intet kan gøre for at håndhæve, og jeg synes, det er meget uheldigt, at vi laver regler her, som politiet ikke kan sikre overholdes af befolkningen.

Kl. 10.35

Men jeg deler dog den, man kan sige overordnede holdningsmæssige betragtning, som hr. Kim Christiansen har, nemlig at man da må forvente, at de fleste forældre betragter det som en meget stor del af deres ansvar at sørge for at overholde reglerne og har deres børn fastspændt. Det er jeg sådan set enig med hr. Kim Christiansen i. Men hjemmelen bør være der.

Det tredje element, som flere også har spurgt ind til, er den hjemmel, der nu skabes til, at vejbestyrelser og vejmyndigheder kan reservere parkeringspladser til en bestemt nummerplade.

Forhistorien er jo, at Københavns Kommune igennem en lang årrække har lavet særlige handicappladser, der har været reserveret til en bestemt bil. Det har der ikke været hjemmel til, og det har betydet, at når dispensationerne begyndte at udløbe og man søgte om fornyet tilladelse, måtte vi sige til Københavns Kommune: Vi har ikke hjemmel til at give jer den dispensation, sådan som reglerne er i dag. Københavns Kommune gør så det, frem for bare at gå ud og indrømme at de har gjort noget ulovligt, at de siger: Justitsministeriet vil ikke have, at vi fortsætter. Det synes jeg var et slag under bælttestedet, må jeg sige, for jeg synes sådan set, at det havde klædt Københavns Kommune bare at fortælle, hvad der er lov og ret.

Men de handicappede mente jeg under ingen omstændigheder skulle blive taberne i et eller andet abespil mellem Justitsministeriet og Københavns Kommune om, hvem der gør det ene eller det andet, og derfor tog vi et møde med handicaporganisationerne for at høre: Hvad ønsker handicaporganisationerne at vi gør på det her område?

Vi har overvejet og kan sagtens forstå ønsket om, at der er særlige handicappladser, der er reserveret alene til en bestemt bilejer, typisk en skleroseramt, der ikke kan bevæge sig særlig langt. Der er det jo vigtigt, at parkeringspladsen er umiddelbart foran døren til den handicappedes bolig, så man ikke skal gå meget, meget langt for at komme hjem igen.

På den anden side må man sige, at der nok er mange andre handicappede, der ikke er svært bevægelseshæmmede – og det er så også et svar til fru Lone Dybkjær – og som blot ønsker, at der er mange generelle handicappladser, man kan benytte sig af, når man kører en tur i byen, er ude at handle osv.

Så der har sådan set været to hensyn, man har skullet tage. Der skal være nogle almindelige handicappladser, som alle kan benytte sig af,